

jeg ikke har turdet foreslaa — i det Mindste selvstændig foreslaa — en Udvidelse til Landet af den omtalte Regel, hvad jeg hørte, at det ærede Medlem nu tog Ordet for. At den derimod passer for Kjøbenhavn og de der eksisterende Forhold, har jeg ikke hørt et eneste Medlem her i Salen modsigge, men naar dette — som det jo synes — i sin fulde Almindelighed erkjendes, skulde det dog være underligt, om man ikke kunde faae en tilsvarende Bestemmelse i Loven. Men jeg skal ikke negte, at det forekommer mig, at Landet ligeoverfor dette bliver stillet en lille Smule ubilligt, thi i Kjøbenhavn har man jo meget lettere ved at give personligt Møde, end man har det paa Landet; der maa man tidt gaa 2—3 Mil for at give personligt Møde, og man kan være udfat for at maatte gjentage et saadan Møde, som tidt er overordentlig besværligt. Min Følelse, naar jeg turde gaa efter den, vil gaa derhen, at der kunde være megen Rimelighed for at indføre en lignende Bestemmelse for Landet. Det har derfor interesseret mig i høi Grad at høre de Yttringer, som kom fra de to ærede sidste Taler, og som synes at gaa i den Retning, at man ogsaa paa Landet kunde ønske en saadan Bestemmelse.

Clausen: Naar den ærede sidste Taler gjentog det Udsagn, at han saa godt kunde forstaa, at vi have Banskælighed ved at klare os dette, at Forligsprøven skulde træde mere i Baggrunden, efterhaanden som vi faae en bedre Retspleie indført, saa skal jeg sige ham, at jeg længe før jeg kom her, har søgt at sætte mig ind i en nyere og mere hensigtsvarende Ordning af Retspleien, og hvis jeg ikke havde gjort det, havde jeg neppe været værdig til at komme her. Og naar det ærede Medlem siger, at han ikke tør vente, at han ved at sige os sin Mening een Gang skulde gjøre os den begribelig, saa vil jeg sige, at, naar det ikke er lykkes det ærede Medlem at gjøre os sin Mening begribelig, saa ligger det deri, at vi Andre allerede forlængst have dannet os en selvstændig Mening derom, saaledes at vi kun tro vor egen Mening. Men for Resten forekommer det mig — og dette skal være min sidste Bemærkning til det ærede Medlem —, at hans Udtalelse er af samme Slags, som vi saa ofte høre, nemlig et Slag paa Siden med sin Sagkundskab.

Leth: Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) tog dog en lille Smule fejl ved at gjengive mine Yttringer. Jeg har ikke sagt, at jeg ikke kunde gjøre ham min Mening begribelig, thi jeg tror ganske vist, at han selvstændig forstaaar min Mening, men jeg har sagt, at jeg ikke kunde overbevise ham, og at man heller ikke kunde forlange, at jeg saaledes paa een Gang og i Korthed skulde kunne gjøre dette. Naar det ærede Medlem sagde, at jeg slog paa Lommen, paa Siden, eller hvor det nu var, med min Sag-

kundskab, saa var det netop dette, som jeg be-
 firebte mig for ikke at gjøre. Derfor jeg havde
 sagt: det og det bør tros, fordi jeg som Saglyn-
 dig har sagt det, saa kunde det ærede Medlem
 have Ret, men det har jeg ikke sagt. Jeg har
 forsøgt at tydeliggjøre min Mening og at give
 Grundbe, saavel ved et Exempel som ved et Billede,
 for at overbevise ærede Medlemmer, der kunde
 have en anden Mening, men jeg har ikke, som det
 ærede Medlem sagde, gjort det for at faae dem
 til at forstaa min Mening; den forstaa de vist-
 nos overmaade godt. Jeg mener netop det Samme,
 som oftere er blevet udtalt i denne Sal, nemlig,
 at de Saglyndige skulle benytte deres Sagkundskab
 til at overbevise Andre, og til at fremsætte Sagen
 paa en saadan Maade, at de derved faae de An-
 dre, som ikke ere Saglyndige, til at bifalde deres
 Mening. Dette tror jeg er det rette Standpunkt
 for en Saglyndig at stille sig paa; men forresten
 kan det da, naar man i en lang Række af Aar
 har beskæftiget sig med den Slags Ting, være
 ganske berettiget at sige, at man kan forstaa, at
 man ikke i et kort Møde kan overbevise Andre om
 det, som man selv i saa mange Aar har havt Lei-
 lighed til at sætte sig ind i.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev
 Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstem-
 ning.

Forslaget under Nr. 1 til § 1 af Ud-
 valget:

3 anden Linie ændres Ordene: „have
 ikke . . . Dag af“ til: „kunne ikke faae Ekse-
 kutionskraft før end paa den Dag“, og i fjerde Linie
 ændres: „anses for exigible fra den Dag af“ til:
 „kunne faae Eksekutionskraft paa den Dag“.

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 1 med den saaledes ved-
 tagne Ændring saalydende:

Forlig, indgaaede i Forligskommissionsmøder,
 der ere afholdte udenfor de Læder, som ved al-
 mindelig Regel ere hertil bestemte, kunne ikke faae
 Eksekutionskraft før end paa den Dag, da det nær-
 mest paafølgende ordentlige Forligskommissions-
 møde holdes. Ligeledes skulle Forlig, der ere ind-
 gaaede for andre Forligskommissioner end den, for
 hvilken Sagen efter Lovgivningens almindelige
 Regler eller efter Vedtagelse i Gjældsbreve eller
 Kontrakt skulde indbringes, først kunne faae Ekse-
 kutionskraft paa den Dag, da det nærmest paaføl-
 gende Møde af rette vedkommende Forligskommis-
 sion holdes.

vedtoges uden Afstemning.

1) Forslag under Nr. 2 til § 2 af et Min-
 dre tal (Clausen):

1ste Stykke udgaar; i 2det Stykkes 1ste